

1. Kvartal • 2025 • Den nordasiatiske Stillehavsdivisjon

barnas misjon

barnas misjon

1. kvartal 2025

Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon

På forsiden: Itgel, 10, fortalte vennene sine at Gud helbredet sykdommen hans, men de trodde ham ikke. Itgel har ikke sluttet å snakke om Gud fordi han vil at vennene hans skal kjenne ham.

Innhold

Mongolia

Glade sommerfugler | 4. januar

Troens bønn | 11. januar

Den største avgjørelsen | 18. januar

Mobbet misjonær barn | 25. januar

Utstikkende ører | 1. februar

En fortelling om to skoler | 8. februar

Sør-Korea

Hvem kledde seg først? | 15. februar

En jente som ikke gir seg | 22. februar

Bli kjent med Gud | 1. mars

Insekter, øgler og katter | 8. mars

Ikke gi opp | 15. mars

«Jeg spiser ikke svinekjøtt» | 22. mars

Trettende sabbat: Vanskelig bibelprøve | 29. mars

Fremtidige trettende sabbatsprosjekter

Kart

Mulighetene

13. sabbats offer dette kvartalet går til å støtte fem prosjekter i Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon:

- Skolefritids-sentre ved 14 skoler i Japan
- Barnas rekreasjonssenter, Ulaanbaatar, Mongolia
- Krisesenter for alenemødre, Ansan, Sør-Korea
- Treningsstudio og treningssenter for opplæring av misjonærer, Hankook Sahmyook Academy, Seoul, Sør-Korea
- Adventist Elementary School System, Taiwan

Andrew McChesney

Redaktør

Kjære sabbatsskoleleder,

Dette kvartalet kommer fortellingene fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon, som fører tilsyn med Syvendedags Adventistkirkens arbeid i Bangladesh, Japan, Mongolia, Nepal, Pakistan, Sør-Korea, Sri Lanka og Taiwan. Regionen er hjemsted for 690 millioner mennesker, inkludert 352 000 adventister. Det er et forhold på én adventist for hver 1960 mennesker.

En del av kollekten som samles inn den siste, 13. sabbaten i dette kvartalet vil gå til å støtte fem prosjekter i Japan, Mongolia, Sør-Korea og Taiwan. Disse trettende- sabbatsprosjektene ble godkjent før adventistenes verdenskirkeledere stemte på årsmøtet i 2023 for å utvide Nord-Asia-Stillehavsddivisjonens territorium til å omfatte fire nye land: Bangladesh, Nepal, Pakistan og Sri Lanka.

I dette kvartalsbladet finner du 13 historier om Guds nåde og kraft i misjon i Sør-Korea og Mongolia. Jeg tilbrakte omtrent en uke i hvert land, og samlet historier for både Barnas misjon og ungdoms- og voksenmisjonslesningene. Legg spesielt merke til tre historier fra Hankook Sahmyook Academy i Seoul, Sør-Korea, som vil motta en del av dette kvartalets trettende sabbatsoffer for å åpne et treningssenter og misjonæropplæringscenter som vil bli delt av ungdomsskolen og den videregående skole. Akademiet har rundt 900 studenter, litt mer enn 90 prosent av dem kommer fra syvendedags adventisthjem. Historiene fra akademiet finner du på side 24–30. Dette kvartalet begynner med historier fra et tidligere trettende sabbatsprosjekt, den eneste syvendedags adventistiskolen i Mongolia. Tusgal School, som ligger i Mongolias hovedstad, Ulaanbaatar, mottok en del av kollekten fra 2015 til å utvide klasserommene og åpne et bibliotek. Du finner seks historier om skolens elever på side 4–15.

Spesielle innslag

Hvis dere vil gjøre sabbatskolen enda mer spennende og levende, har vi bilder og annet materiell som hører til hver fortelling.

I tillegg til dette, kan dere laste ned en PDF av den engelskspråklige utgaven, Children's Mission, her: bit.ly/childrensmisson, og Mission Spotlight-videoer her: bit.ly/missionspotlight.

Husk at det ikke er nødvendig å lese opp misjonsfortellingen nøyaktig slik den står i bladet. Disse fortellingene er ment til bruk hos barn i alderen 6 til 12 år, så følg dere fri til å tilpasse språket og innholdet så det passer til aldersgruppen i sabbatskolegruppen deres.

Takk for at dere oppmuntrer barna til å tenke misjon!

Mongolia | 4. januar

Glade sommerfugler

Tamir

Fem år gamle Tamir kjedet seg. Han ventet på at mamma skulle fullføre arbeidet sitt på syvendeds adventistiskolen i Mongolia. Mamma jobbet som regnskapsfører. Tamir gikk på skolens førskole. Nå var timene hans over, og han satt på en stol og ventet på å få reise hjem.

"Mamma, kan jeg få telefonen din?" spurte han. Mamma ga telefonen til gutten. Øynene hans stoppet på en app med et bilde av en mann med bølget hvitt hår og en rød jakke.

"Mamma," sa han, "hvem er det?"

"Det er Mozart," sa mamma.

"Wow," sa Tamir. "Han er så kjekk."

Mor smilte. Hun åpnet appen og trykket "play" på en sang skrevet av den kjente østerrikske komponisten Wolfgang Amadeus Mozart. Tamirs øyne åpnet seg av forundring da fiolin- og pianomusikk fylte rommet. Det var vakkert! Glade sommerfugler fylte magen hans.

Tamir klarte ikke å slutte å tenke på musikken. To dager senere fortalte han mamma og pappa at han ønsket å lære å spille fiolin og piano. Pappa ristet på hodet. "Vi har ikke penger til musikktimer," sa han.

Tamir fikk tårer i øynene. Han ville spille fiolin og piano, og han ga seg ikke. Han spurte igjen året etter da han var 6 år gammel. Han spurte da han var 7 og deretter 8. Han spurte da han var 9 og deretter 10. Han spurte da han var 11 og deretter 12. Hver gang ristet mamma og pappa på hodet. Men Tamir ga ikke opp. Han spurte igjen da han var 13.

Denne gangen ristet ikke mamma og pappa på hodet. «Jeg tar deg med på fiolintimer i morgen,» sa mamma. Hun hadde en venn som skulle undervise fiolin til Tamir.

Tamir ble så glad! Smilet hans strakte seg fra øre til øre. Glade sommerfugler fylte magen hans. Han fortalte begeistret vennene sine.

De ble overrasket. "Skal du virkelig spille fiolin?" spurte en gutt.

"Ja!" svarte han. "Jeg skal begynne i morgen!"

"Wow!" sa en annen gutt. "Du kommer til å bli berømt en dag!"

Å lære å spille fiolin var ikke lett. Det var vanskelig å lære seg notene. Noen ganger ville Tamir leke med venner, men han måtte øve. Det var greit. Han ville fylle magen med glade sommerfugler.

Et år gikk, og Tamir fortsatte å øve. Så ble han bedt om å spille et musikkstykke i kirken. Mamma ble så glad! På sabbatsmorgen fortalte hun begeistret alle: "Sønnen min spiller fiolin oppe foran i dag."

Men Tamir var ikke så glad. Hendene hans begynte å svette. Halsen hans begynte å svette. Ansiktet hans begynte å svette. Han var redd for å spille foran et publikum. Han tenkte: "Nei, nei, nei! Jeg vil ikke spille fiolin lenger. Jeg vil hjem."

Far så at gutten var nervøs. «Ikke bekymre deg,» sa han. "Jesus vil hjelpe deg."

Tamir visste at pappa hadde rett. Han lurte på hvorfor han ikke hadde tenkt på det først. Han ba stille, "Gud, vær så snill å hjelpe meg å ikke være redd for folket når jeg spiller fiolin. Vær så snill, velsign meg.»

Så spilte han foran alle de menneskene. Han var ikke redd. Ansiktet hans svettet ikke. Halsen hans svettet ikke. Hendene hans svettet ikke. Glade sommerfugler fylte magen hans. Han følte seg bra! Da han var ferdig, var alle så glade. "Wow, du er en god spiller," sa noen.

"En dag blir du berømt," sa en annen. Tamir visste at Gud hadde hjulpet ham.

For å spille bra må Tamir øve hver dag, og han må be hver dag. Tamir ønsker å representere Mongolia og Gud for verden. Han vil at glade sommerfugler skal fylle magen hans hele tiden.

Be om at Tamir vil være en god representant for Gud når han lærer å spille fiolin og studerer ved Tusgal School i Ulaanbaatar, Mongolia. Skolen hans mottok en del av et tidligere trettende sabbatsoffer for å vokse med nye klasserom og et bibliotek. Dette kvartalets trettende sabbatsoffer vil bidra til å åpne et rekreasjonssenter for barn i Ulaanbaatar, hvor barn vil kunne lære om Gud som besvarer bønner.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis Ulaanbaatar, Mongolia , på et kart.

Tamir uttales: ta-MIR.

Watch a YouTube video of Tamir playing the violin in his classroom at Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolia: bit.ly/Tamir-Mongolia.

Du kan også laste ned bilder fra Facebook: bit.ly/fb-mq.

Denne misjonsfortellingen illustrerer mål nr. 5 for åndelig vekst i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Mongolia | 11. januar

Troens bønn

Itgel

Itgel er en 10 år gammel gutt i Mongolia. Navnet hans, Itgel, betyr "tro" på det mongolske språket. Itgel har mye tro.

Da skoleåret begynte, var Itgel glad for å komme tilbake til syvendedags adventistkolen hvor han gikk i Ulaanbaatar, hovedstaden i Mongolia. Han var klar til å begynne i fjerde klasse.

Men gleden hans varte bare i en uke.

På slutten av første skoleuke kom alle guttene og jentene sammen til en spesiell idrettsdag. Itgel likte å være utendørs. Det var gøy å være ute i friluft. Han løp og løp og løp så fort han kunne.

Den kvelden følte Itgel seg imidlertid ikke bra. Bena hans gjorde fryktelig vondt. Han kunne knapt bevege seg. Mor var bekymret, og hun la en hånd på pannen hans. Han brant opp av feber. Mamma og pappa tok gutten med til sykehuset.

Da legen så Itgels høye feber og hørte om smertene i beina, ble han også bekymret. Han trakk frem en sprøyte og ga Itgel en innsprøytning. Itgel måtte bli på sykehuset.

Den kvelden prøvde Itgel å sovne, men det var vanskelig å sove da han følte seg så varm og beina gjorde så vondt. Han ba i sitt hjerte: "Gud, vær så snill å helbrede meg raskt."

Om morgenen ga legen Itgel en ny sprøyte. Ved middagstid ga han ham en tredje innsprøytning

Itgel begynte å føle seg litt bedre. Men han kunne fortsatt ikke gå. Beina hans gjorde vondt og følte seg så svake. Legen ba ham ikke prøve å reise seg. En sykepleier hjalp ham med å sitte i rullestol slik at han kunne bevege seg rundt på sykehuset.

Itgel var glad for rullestolen, men han ville gå. Han ville tilbake til skolen. Han savnet allerede vennene sine. Han ba i sitt hjerte: "Gud vær så snill å helbrede meg raskt. Jeg vil begynne å gå på egenhånd. Jeg vil tilbake til skolen for å se vennene mine.»

Han visste ikke når han ville kunne reise hjem, men han trodde at Gud ville helbrede ham. Han bestemte seg for å fortsette å be. Da han våknet neste dag, ba han umiddelbart: «Gud, vær så snill å helbrede meg raskt. Jeg vil begynne å gå på egenhånd. Jeg vil tilbake til skolen for å se vennene mine.»

Da legen kom for å hjelpe ham, ba han: "Gud vær så snill å helbrede meg raskt." Jeg vil begynne å gå på egenhånd. Jeg vil tilbake til skolen for å se vennene mine.»

Når han la seg om kvelden, ba han: "Gud vær så snill å helbrede meg raskt. Jeg vil begynne å gå på egenhånd. Jeg vil tilbake til skolen for å se vennene mine.»

I to uker ba Itgel.

En dag sa legen: «La oss se hvordan du har det». Han så på gutten, ga ham en innsprøytning og sa: "Du har det bra!" Du kan dra hjem."

Itgel ble så glad! Et stort smil fylte ansiktet hans. Gud hadde besvart hans bønner.

Da Itgel kom tilbake til skolen, hadde vennene hans mange spørsmål. De hadde savnet ham.

"Hva skjedde?" spurte en gutt.

"Jeg var virkelig syk," sa Itgel.

"Hvordan ble du frisk?" spurte en annen gutt.

"Gud helbredet meg," sa Itgel. "Jeg var virkelig syk, men nå er jeg frisk fordi jeg ba."

Noen av Itgels venner kom ikke fra kristne hjem og trodde ikke på Gud.

"Hva?" sa en gutt. "Det er bare ren flaks at du ble frisk."

"Det kan ikke stemme," sa en annen. "Du forteller ikke sannheten."

Itgel var ikke overrasket. Han var ikke opprørt. Han visste at vennene hans ikke forsto fordi de ikke kjente Gud. Men han kjente Gud, og han visste at Gud hadde helbredet ham.

"Du kan si hva du vil, men det er sant," sa han. "Gud helbredet meg."

Itgel vil at vennene hans skal kjenne Gud. Helt siden han ble syk, har han ikke sluttet å fortelle dem om ham.

Itgels navn betyr "tro", og han har til hensikt å alltid tro på Gud. "Selv om noen av vennene mine ikke tror på Gud, tror jeg fortsatt på ham," sa han. "Jeg så at han helbredet meg."

Be for Itgel og vennene hans ved Tusgal School i Ulaanbaatar, Mongolia. Et tidligere trettende sabbatsoffer gikk til å hjelpe skolen hans til å vokse med nye klasserom og et bibliotek. Dette kvartalets trettende sabbatsoffer vil bidra til å åpne et rekreasjonssenter for barn i Ulaanbaatar, hvor barn vil kunne lære om Gud som besvarer bønner.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Mongolia, på et kart.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsdireksjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Genghis Khan, født Temujin i 1162, skapte det mongolske riket i 1206. Det ble det største imperiet i historien, strakte seg over rundt 22% av all land på jorden.

Mongolia | 18. januar

Den største avgjørelsen

Michelle

Tretten år gamle Michelle snakket med sin beste venn, Enkhjin, på et speidermøte, og Enkhjin fortalte henne at hun planla å bli døpt på sabbaten.

"Vil du ikke bli døpt sammen med meg?" spurte hun. Michelle tenkte: "Bør jeg bli døpt, eller bør jeg vente? Kanskje jeg skal spørre mamma når jeg kommer hjem."

Høyt sa hun: "Jeg vet ikke."

Enkhjin så skuffet ut. De to jentene hadde lært om Jesus på speideren sammen. De hadde studert Bibelen sammen. Nå ville Enkhjin gi sitt hjerte til Jesus i dåpen, og hun ville at Michelle skulle bli med henne. Hun så trist ut, men høyt sa hun bare "OK, OK."

Michelle bestemte seg for å snakke med mamma.

Da hun kom hjem, gikk hun først til rommet for å skifte fra speider-uniformen. På rommet hennes var hennes eldre kusine, som også het Enkhjin.

"Jeg skal bli døpt på sabbaten," sa Enkhjin. "Hvorfor døper vi oss ikke sammen?"

Michelle ble så overrasket! På en dag hadde to jenter ved navn Enkhjin fortalt henne at de planla å bli døpt. På en dag hadde to jenter ved navn Enkhjin bedt henne om å bli døpt.

Nå ville hun virkelig snakke med mamma.

"Jeg må snakke med mamma," sa hun.

Enkhjin så skuffet ut. De hadde studert Bibelen sammen. Den sommeren hadde de gått på evangeliseringsmøter hver kveld i kirken deres sammen. Nå ville hun gi hjertet sitt til Jesus i dåpen, og hun ville at Michelle skulle bli med henne.

Michelle fant mamma. Hun fortalte henne ikke om samtalene med Enkhjin eller Enkhjin. Hun spurte bare: "Skulle jeg bli døpt neste sabbat?"

Mamma så tankefull ut. Far var hjemmefra på jobb, og hun visste at han ikke ville gå glipp av datterens dåp. "Pappa er borte, så han ville ikke kunne se det," sa hun. "Hvorfor lar du deg ikke døpe på den store speider-camporee i Sør-Korea i stedet?"

Om noen uker planla Michelle å reise til Sør-Korea for en camporee for adventist-speidere fra hele Mongolia og andre land. Men mammas idé ga ikke mening for Michelle.

Verken pappa eller mamma planla å dra på camporee. Hvis hun ventet, ville ingen av dem se dåpen hennes. I det øye-

blikket visste hun hvilken avgjørelse hun måtte ta. Hvis hun ikke ga sitt hjerte til Jesus neste sabbat, ville det alltid være en unnskyldning for å vente til senere. Hun elsket Jesus av hele sitt hjerte, og hun ønsket å gi det til ham.

Hun sa til mamma: "Det er best jeg blir døpt her og nå."

Mor smilte. "Vel, bare bli døpt da," sa hun.

Michelles kusine Enkhjin ble så glad da hun hørte at de skulle døpes sammen. Michelles beste venn, Enkhjin, ble så glad da hun hørte at de skulle døpes sammen.

På sabbaten dro jentene med en buss til en elv sammen med andre som skulle ta dåp.

Rett før Michelle entret elven, dukket det opp et spørsmål i hodet hennes.

"Er jeg virkelig klar?" tenkte hun. "Er dette virkelig min avgjørelse?"

Hun husket hvordan hennes beste venn hadde bedt henne om å bli døpt. Hun lurte på: "Blir jeg døpt fordi Enkhjin spurte meg?" Hun husket hvordan kusinen hennes hadde bedt henne om å bli døpt. Hun lurte på: "Blir jeg døpt fordi den andre Enkhjin spurte meg?" Hun husket hvordan mamma hadde foreslått at hun skulle vente. Så husket hun hvor høyt hun elsket Jesus og hvordan hun ønsket å leve for ham i dag og for alltid. Hun ble døpt med et lykkelig smil.

Etterpå var det mange som gratulerte Michelle med avgjørelsen.

"Du har tatt den viktigste avgjørelsen i livet ditt," sa noen.

I dag er Michelle så glad for at hun ble døpt. Hun kunne ha ventet og fortsatte å si: «I morgen, i morgen, i morgen». Men i stedet bestemte hun seg for å ta den største avgjørelsen i livet sitt den sommerdagen.

"Jeg har alltid visst at jeg ønsket å gi hjertet mitt til Jesus, men jeg visste ikke når det var riktig," sa hun. "Nå vet jeg at det rette tidspunktet ikke var i morgen, men i dag."

Michelle er elev ved Tusgal School i Ulaanbaatar, Mongolia. Et tidligere trettende sabbatsoffer gikk for å hjelpe skolen hennes å vokse med nye klasserom og et bibliotek. Dette kvartalets trettende sabbatsoffer vil bidra til å åpne et rekreasjonscenter for barn i Ulaanbaatar, hvor flere barn vil kunne lære om Gud.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Ulaanbaatar, Mongolia, på et kart.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Misjonsmål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Mongolia | 25. januar

Mobbet misjonær- barn

Ninjin

Da Ninjin var 8, flyttet hun og foreldrene langt bort fra hjemmet sitt i Mongolia for å bo som misjonærer i et fremmed land.

Ninjin var spent på å flytte. Hun kunne ikke vente med å få nye venner. Men den første dagen på den nye skolen hennes var tung. Hun forsto ikke et ord som noen sa. Hun satt bare ved pulten og var stille. Dagen etter bestemte Ninjin seg for å få nye venner. Hun introduserte seg selv for de andre barna ved å peke på seg selv og si navnet sitt, "Ninjin, Ninjin." Det gikk en måned, og Ninjin kunne snakke litt med de andre barna. Men det virket som om de andre barna egentlig ikke ville snakke med henne.

En dag ba læreren alle barna om å bytte på å lese høyt fra en lærebok. Da Ninjin begynte å lese, snudde jenta foran seg med et sint ansikt.

"Du snakker for høyt," sa hun. "Sshh!"

De andre barna fniset.

Ninjin forsto ikke hva jenta sa. Da det var hennes tur til å lese igjen, leste hun like høyt som første gang.

Jenta skulte igjen og hveste: "Shh!" De andre barna fniset. Ninjin forsto det ikke og fortsatte å lese.

Så tok jenta opp en limstav og kastet den mot Ninjin. Limet traff henne i hodet, og barna lo. Den sinte jenta reiste seg og slo Ninjin.

Ninjin ble sjokkert. Hun så bort på læreren, som satt ved skrivebordet sitt. Læreren så på læreboka og så ikke ut til å merke noe.

Da Ninjin dro hjem, fortalte hun mamma hva som hadde skjedd. Mamma gikk til skolen og snakket med læreren.

Læreren trodde ikke på Ninjins historie. Hun sa at jenta som satt foran Ninjin aldri ville opptre uvennlig mot noen.

"Hun er en veldig søt jente," sa hun.

Ninjin skjønnte at læreren ikke ville hjelpe henne, men hun var sikker på at Gud ville hjelpe henne. Hun bestemte seg for å be.

Noen dager senere var Ninjin i ferd med å skifte fra skoleklærne etter skolen og fant lim over hele baksiden av skjørtet sitt. Skjørtet ble ødelagt. Hun lurte på hvordan limet hadde kommet dit. Da hun gikk på skolen dagen etter, fant hun tørket lim smurt på stolen hennes. Hun skjønnte at noen må ha helt lim på stolen hennes, og det var slik det kom på skjørtet hennes.

Hun fortalte det til mamma, og mamma snakket med rektor. Et sikkerhetskamera i Ninjins klasserom hadde tatt opp det hele. Ninja så på videoopptaket. Den viste at Ninjin forlot klasserommet for å gå på toalettet. Den viste flere jenter som gned lim over hele stolen hennes. Ninjin kunne se ansiktene deres.

I det øyeblikket følte Ninjin seg veldig ensom. Det var vanskelig å være misjonærbarn i et land der hun ikke kunne språket og ingen så ut til å ønske å være vennen hennes. Hun savnet Mongolia.

Etter det ville ikke Ninjin gå på skolen lenger. Men hun måtte gå. Det var ingen annen skole. Ninjin ba.

To måneder senere sa mamma at de skulle flytte tilbake til Mongolia. Familien kunne ikke få nye visum, slik at de kunne bli. Misjonærene hadde ikke noe annet valg enn å dra.

«Dette må være Guds vilje», sa pappa.

I dag er Ninjin 12 år gammel, og hun har tilgitt barna som mobbet henne.

"Til å begynne med kunne jeg ikke tilgi dem," sa hun.

Men så husket hun hva Jesus lærer om tilgivelse. Han sa: «For hvis dere tilgir mennesker deres overtredelser, vil også deres himmelske Far tilgi dere. Men hvis dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, vil heller ikke deres Far tilgi deres overtredelser" (Matteus 6:14, 15). Det betyr at Jesus ikke kan tilgi syndene til noen som nekter å tilgi andre.

"Etter å ha snakket med Gud flere ganger, husket jeg at han har tilgitt meg for alle mine synder," sa Ninjin. "Så jeg innså at jeg også må tilgi de mobberne."

Hun er glad for at hun hadde den dårlige opplevelsen. Hun er mer følsom overfor barn som blir plukket på for å være svakere eller ikke kunne språket. Hun konfronterer forsiktig uvennlige barn og sier: "Den ungen du plukker på har følelser også. Vær snill."

"Jeg er virkelig takknemlig for at Gud velsignet meg med denne skolen og dette landet og opplevelsen han ga meg som misjonærbarn," sa hun. "Jeg takker ham bare for at jeg har ham ved siden av meg."

Ninjin studerer ved Tusgal School i Ulaanbaatar, Mongolia. Et tidligere trettende sabbatsoffer hjalp skolen hennes til å vokse med nye klasserom og et bibliotek. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil bidra til å åpne et rekreasjonssenter for barn i Ulaanbaatar. Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Ulaanbaatar, Mongolia på et kart.

Utfordre barna til å tilgi andre akkurat som Ninjin tilga mobberne på skolen hennes og som Jesus tilgir oss når vi ber ham. Spør barna hvordan Ninjin hjelper barn som blir mobbet. Mulig svar: Hun ber uvennlige barn huske andres følelser og være snille. Utfordre barna til å være som Ninjin og stå opp for barn som er svake eller kanskje ikke kan språket deres.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsdivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Misjonsmål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Mongolia | 1. februar

Utstikkende ører

Javkhaa

Javkhaas ører stakk ut. Ørene hans stakk veldig langt ut. Han tenkte ikke noe på ørene før andre gutter begynte å erte ham – og det likte han ikke.

Nå var det ikke noe galt med Javkhaas ører. Mange gutter har ører som stikker ut, men ikke på Javkhaas skole i Mongolia. De andre guttene begynte å erte den 8 år gamle gutten.

Når skolen var ferdig hver dag, visste han at han måtte gå rett hjem. Mamma ville ikke at han skulle henge med de andre guttene fordi de brukte stygge ord og gjorde slemme ting.

Javkhaa hadde ikke mange venner, og han ville at de andre guttene skulle like ham. Han ville at de skulle være vennene hans. Så en dag ignorerte han mors instruksjoner og fulgte fem store gutter i stedet for å gå hjem.

Guttene ville ikke være venner med Javkhaa. I stedet for å være glad for at han var med dem, begynte de å erte ham med ørene hans.

Javkhaa var trist. Han lurte på om han var stygg. Da kalte en av guttene ham et dårlig navn. Det likte han ikke i det hele tatt. Han løftet neven og slo gutten.

De fem guttene hoppet på ham, som fem sinte bjørner som slo mot et lite lam. De slo ham og sparket ham og stakk av.

Javkhaa lå på bakken og gråt. Han ønsket at han hadde adlydt mamma og dratt hjem rett fra skolen. Han reiste seg, gikk bort til en benk i nærheten og satte seg ned. Så husket han Gud. Han bøyde seg på benken med den ene hånden om magen, noe som gjorde vondt. Han lukket øynene og ba: "Vår kjære Herre, takk for at du alltid er med meg. Takk for at du alltid hører meg. Hør meg nå. Hjelp meg å ha venner som ikke erte meg. Hjelp meg å ha venner som har god innflytelse. Amen."

Da han reiste seg, løp han hjem så fort han kunne. Da han kom i nærheten av huset, tørket han støvet av klærne slik at mamma ikke skulle se at han hadde vært i kamp. Han prøvde å se glad ut da han gikk inn i huset.

Mamma la ikke merke til noe galt. "Vask hendene og spis kveldsmaten," sa hun.

Etter å ha spist, gikk Javkhaa til rommet sitt og skiftet klær. Han tenkte på dagen. "Hvorfor slo de meg?" undret han.

Javkhaa snakket ikke med de guttene den neste uken, og de snakket ikke med ham. Så, en etter en, kom guttene til ham for å si at de var lei seg. Javkhaa tilga dem, men han hang ikke med dem etter skolen lenger. Han skjønte at mamma hadde rett. Guttene brukte stygge ord og gjorde slemme ting. Når han var sammen med dem, ville han

også bruke stygge ord og gjøre slemme ting. De var en dårlig innflytelse. Han ville ha venner som var en god innflytelse. Han ba om å få venner.

To år senere flyttet Javkhaas familie fra sin lille by i Gobi-ørkenen til Mongolias hovedstad, Ulaanbaatar. Javkhaa begynte å studere ved syvendedags adventistiskolen i byen. Han var så glad! Ingen gjorde narr av ørene hans. I stedet sa hans nye klassekamerater gode ord og gjorde gode ting. De var en god innflytelse på ham, og han kunne være en god innflytelse på dem. Han fikk mange gode venner.

"Gud ga meg venner akkurat da jeg ba," sa Javkhaa. "Jeg tror en av de største velsignelsene i livet mitt er å gå på denne skolen."

I dag er Javkhaa 14 år og studerer ved Tusgal School i Ulaanbaatar, Mongolia. Et tidligere trettende sabbatsoffer hjalp skolen hans til å vokse med nye klasserom og et bibliotek. Dette kvartalets trettende sabbatsoffer vil bidra til å åpne et rekreasjonssenter for barn der barn vil lære å snakke vennlig og gjøre gode ting i Ulaanbaatar. Takk for støtten.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Gobi-ørkenen i Sør-Mongolia på et kart. Og vis dem Ulaanbaatar, hovedstaden, hvor Javkhaa nå går på skole.

Javkhaa er et kallenavn. Hans fulle navn er Bayarjavkhlán.

Spør barna hvordan de kan ha god innflytelse på andre. Mulige svar: si gode ord, gjør gode gjerninger. Utfordre barna til å ha god innflytelse på andre barn og voksne.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Gjæren (jurten) er den tradisjonelle mongolske bolig. Det er en sirkulær struktur med en konisk tak og er dekket med hvitt lerret. Det er varmt om vinteren, kjølig om sommeren, og lett å ta ned, transportere og sette opp igjen når gjeterne flytter over gressletter med flokkene deres.

Mongolia | 8. februar

En fortelling om to skoler

Anar

Da Anar var gammel nok til å gå i første klasse, begynte han å gå på syvendedags adventistskolen i Mongolias hovedstad, Ulaanbaatar. Familien hans var ikke adventister, men moren hans bestemte at Tusgal skole var det beste stedet for ham. Så flyttet mamma og pappa til USA for å jobbe og etterlot Anar hos en tante.

Anar likte adventistskolen og klassekameratene. Lærerne likte å undervise, og barna likte å lære og leke. Han fullførte første klasse. Så fullførte han andre klasse, tredje klasse, fjerde klasse, femte klasse og sjette klasse. Han likte alt ved skolen. Alle behandlet ham vennlig.

Så dukket det opp en ny gutt i sjuende klasse. Den nye gutten het Batu, og han behandlet ikke Anar vennlig. Batu gjorde narr av måten Anar gikk på. Han gjorde narr av måten Anar snakket på.

Nå gikk og snakket ikke Anar som de andre guttene og jentene på skolen. For ham var det vanskelig å sette den ene foten foran den andre. Han har cerebral parese. En del av hjernen hans vokste ikke normalt mens han fortsatt var en baby inne i moren sin. Derfor snublet han noen ganger når han gikk. Han snakket heller ikke like raskt som klassekameratene. Når han snakket, kom ordene ut veldig sakte.

Batu likte å erte Anar. Selv om Anar ba ham slutte, gjorde han det ikke.

Anar snakket med læreren sin, og læreren snakket med Batu. Etter det var alt bra en stund, men så begynte Batu å erte igjen.

Etter en stund ble sosialarbeideren på skolen involvert, og Batu sluttet med ertingen, men bare for en stund.

En dag kalte Batu Anar et dårlig navn, Anar prøvde å slå ham. Men Batu var større, raskere og sterkere, og han vant kampen.

Etterpå arrangerte skolen et møte mellom Batus foreldre og Anars tante.

Men Anar hadde fått nok. Han fortalte tanten at han ønsket å flytte til en annen skole.

Anar likte sin første dag på offentlig skole. Ingen snakket uvennlig til ham.

Men den andre dagen begynte de andre guttene å legge merke til at han ikke gikk og snakket som dem. De begynte å erte ham, og noen av dem slo ham til og med.

Anar snakket med en lærer, men hun gjorde ingenting. Han snakket med en annen lærer, og hun gjorde heller ingenting. Lærerne så ikke ut til å bry seg.

De andre barna så heller ikke ut til å bry seg om noe. De brydde seg ikke om lærerne sine, de brydde seg ikke om studiene, og de brydde seg ikke om hverandre eller Anar. I løpet av timen reiste de seg og gikk rundt i rommet, og Anar klarte ikke å gjøre leksene sine.

En uke gikk. Anar innså at flytting til ny skole ikke hadde løst noe. Batu hadde ertet ham på den gamle skolen, men han hadde bare vært en gutt. Nå ertet hele klassen ham. Anar husket lærerne på sin gamle skole. De hadde brydd seg om ham og studie-

ne hans. Han savnet den gamle skolen sin.

Etter to uker hadde Anar fått nok. Han ba tanten sende ham tilbake til adventistskolen. Men før han kom tilbake, ba han. Han ba om at Batu skulle slutte å erte ham.

På sin første dag tilbake på adventistskolen ble Anar overrasket over å oppdage at Batu ikke var den samme gutten. Det var som om Batu visste at Anar hadde dratt på grunn av ertingen hans. Han ertet ikke Anar den dagen, eller den neste. Han behandlet Anar med vennlighet og respekt. Anar begynte å like ham. I dag er de to guttene gode venner.

Anar sa at Gud besvarte hans bønn om at ertingen skulle stoppe.

"Jeg skjønnte ikke at jeg gikk på en god skole før jeg tilbrakte to uker på offentlig skole," sa han. "Jeg ba til Gud om situasjonen, og jeg tror Gud hjalp meg."

I dag er Anar 14 år og er glad for å gå i niende klasse ved Tusgal School i Ulaanbaatar, Mongolia. Et tidligere trettende sabbatsoffer hjalp skolen hans til å vokse med nye klasserom og et bibliotek. Dette kvartalets trettende sabbatsoffer vil bidra til å åpne et rekreasjonssenter for barn der flere barn i Ulaanbaatar vil lære å be til himmelens Gud. Takk for støtten.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis Ulaanbaatar, Mongolia, på et kart.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavdivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Baktriske kameler hører hjemme i Mongolia. De har to pukler og er mindre enn den arabiske kamelen.

Sør-Korea | 15. februar

Hvem kledde seg først?

Tae-Hyung

Elleve år gamle Tae-Hyung liker skolen, og han liker å få gode karakterer i Sør-Korea. Men for å få gode karakterer må han kunne de riktige svarene. For å vite de riktige svarene gjør han alt skolearbeidet nøye. En dag stilte læreren barna et vanskelig spørsmål. "Når begynte mennesker å bruke klær?" spurte hun. Tae-Hyungs hånd skjøt opp.

"Jeg vet!" sa han.

"Hva er det riktige svaret?" sa læreren. "Når begynte mennesker å bruke klær?"

«Da Adam og Eva syndet,» sa gutten selvsikkert. "Gud ga dem klær laget av dyreskinn."

Læreren så overrasket ut. Det var ikke svaret hun ventet. Skoleboken nevnte ikke Adam eller Eva. Den nevnte heller ikke synd eller Gud.

Gutten så det forskrekkede uttrykket på lærerens ansikt. Han visste at svaret hans ikke kom fra læreboka. Han hadde lest læreboka. Men han hadde også lest Bibelen på skolefritidsordningen i Syvendedags Adventistkirken. Han mente at Bibelen var mer korrekt enn læreboken hans. Han sa: "Bibelen sier at Gud ga klær til Adam og Eva da de syndet," sa han.

Læreren var usikker på hva hun skulle si. Et langt øyeblikk så hun på de andre barna. Så så hun på Tae-Hyung. Hun nektet å akseptere svaret hans som riktig.

"Det er mange rare historier i Bibelen," sa hun. "Kan noen andre svare på spørsmålet?" Når begynte mennesker å bruke klær?"

Et annet barn rakte opp hånden og ga svaret fra læreboken. Han sa at mennesker begynte å bruke klær for 170 000 år siden.

Etter skolen dro Tae-Hyung som vanlig til adventistkirken for å delta i skolefritidsordningen. Han og mange av de 45 barna i programmet kom ikke fra kristne hjem, men foreldrene deres var glade for at de kunne lære om Bibelen.

Tae-Hyungs favoritt del av programmet var en bibelklubb med en lærer ved navn Mr. Cho. I klubben hadde Tae-Hyung lest i Bibelen at Gud skapte en perfekt verden og alt i den, inkludert Adam og Eva. Han hadde

de lest at synden kom inn i den fullkomne verden da Adam og Eva var ulydige mot Gud ved å spise forbudt frukt. Han hadde lest at Adam og Eva prøvde å dekke seg til med fikenblader og så ga Gud dem de første klærne. 1 Mosebok 3:21 sier: "Herren Gud laget klær av skinn til Adam og hans kone og kledde dem".

Den dagen fortalte Tae-Hyung Bibelklubben om hva som hadde skjedd på skolen. Alle de andre barna var enige om at han hadde gitt riktig svar. De uttrykte tristhet over at skolelæreren hadde nektet å godta svaret hans, og de sa at hun burde vært enig med ham.

Bibelklubbens lærer var veldig stolt av Tae-Hyung. Ved å dele Bibelen i klassen, hadde gutten vist sin tro på at Bibelen er Guds Ord og at historiene er sanne. Han hadde gitt det riktige svaret foran klassekameratene og skolelæreren – og kanskje de en dag også ville tro at Bibelen har alle de riktige svarene.

Be om at Tae-Hyung, klassekameratene hans og skolelæreren skal kjenne Gud bedre. Be om at millioner av mennesker i Sør-Korea og resten av Den nordasiatiske Stillehavsddivisjonen skal få vite det riktige svaret om når mennesker begynte å bruke klær. En del av ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil gå til 14 skolefritidsordninger som ligner på Tae-Hyungs i Japan. Takk for at du planlegger et generøst tilbud 29. mars.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Sør-Korea og Japan på kartet.

Bibellæreren i denne historien, Cho Youngman, er en 61 år gammel sosialarbeider som hjalp til med å åpne skolefritidsordningen i kirken. Få barn deltok på sabbatgudstjenestene før programmet startet, men nå har kirken mange barn til stede og et blomstrende speiderarbeid. Som et resultat av programmet har flere foreldre gitt sine hjerter til Jesus i dåpen.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Sør-Korea | 22. februar

En jente som ikke gir seg

Ee-un

Ee-un ble glad da hun fikk vite at en morsom bibelklubb ville åpne i kirken hennes hver dag etter skoletid i Sør-Korea. Hun elsket Jesus, og hun ville at vennene hennes også skulle elske Jesus. Men hun følte seg litt sjenert. Hva om hun inviterte dem til bibelklubben og de sa nei?

Hva om de nekter å komme? Ee-un ba om mot og tenkte så på hvem hun ville invitere til bibelklubben. Det var vanskelig å velge ett eller to barn. Hun ville at alle i klassen hennes skulle elske Jesus. Så hun spurte alle klassekameratene.

"Kan du bli med oss?" sa hun. "Kan du komme minst en gang?" Du kan komme minst en gang, kan du ikke?

"Men koreanske skolebarn har det veldig travelt. En jente sa at hun måtte hjelpe moren sin etter skolen. En annen sa at hun hadde for mye lekser. En tredje sa at hun hadde musikktimer.

Ee-un ba: "Vær så snill, Herre, ta med en av klassekameratene mine til bibelklubben."

Så fortsatte hun å invitere klassekameratene sine, også de som sa de var for opptatt til å komme.

"Kan du bli med oss?" sa hun. "Kan du komme minst en gang?" Du kan komme minst en gang, kan du ikke?"

Så takket en jente ja til invitasjonen hennes! Saleng sa at hun ville bli med Ee-un til bibelklubben.

Ee-un ble så glad! Gud hadde besvart hennes bønn! Da hun kom hjem fortalte hun begeistret det til mamma.

Men dagen etter på skolen hadde Saleng dårlige nyheter. Hun kunne tross alt ikke gå.

Ee-un følte seg trist. Hun hadde gledet seg til å gå med Saleng. Hun hadde trodd at Gud hadde besvart bønnen hennes. Men hun ble ikke motløs. Hun bestemte seg for å fortsette å be og fortsette å invitere klassekameratene sine.

"Kan du bli med oss?" sa hun. "Kan du komme minst en gang?" Du kan komme minst en gang, kan du ikke?"

Så takket en annen jente ja til invitasjonen hennes! Jeong-yeon sa at hun ville gå med Ee-un til Bibelklubben. Men hun sa at hun ikke kunne gå hver dag.

"Jeg kan være med deg på fredager og søndager," sa hun.

Ee-un ble så glad! Men hun lurte på om Jeong-yeon ville ombestemme seg. Hun ba om at hun måtte komme.

Fredag ettermiddag så Ee-un Jeong-yeon gå inn i syvendedags adventistkirken for å delta på bibelklubben. Hun var overlykkelig! J

eong-yeon sa at moren hennes hadde gitt henne skyss til kirken.

"Jeg hadde veldig lyst til å komme," sa hun. "Jeg tryglet mamma: 'Jeg vil dra. Vær så snill, la meg gå.'"

Den dagen likte Ee-un og Jeong-yeon å lære om Jesus fra Bibelen.

Søndag ettermiddag kom Jeong-yeon til bibelklubben igjen. Ee-un var så glad for å se henne. Igjen likte de to jentene å lære om Jesus fra Bibelen.

Ee-un så at det var viktig å fortsette å invitere klassekameratene til bibelklubben. Bibelen sier: "La oss ikke bli trette av å gjøre godt, for i rette tid skal vi høste en høst hvis vi ikke gir opp" (Galaterne 6:9). Ee-un ga ikke opp, og til slutt tok en jente imot invitasjonen hennes og kom til bibelklubben.

Jeong-yeon kom imidlertid ikke neste fredag. Ee-un lurte på hva som hadde skjedd. Jeong-yeon kom heller ikke søndag ettermiddag.

På skolen mandag fant Ee-un ut at Jeong-yeon hadde flyttet til en annen del av Sør-Korea. Hun bodde så langt unna at hun ikke lenger kunne komme på bibelklubben.

Ee-un håper at Jeong-yeon vil lære å elske Jesus selv om hun bare kom til bibelklubben to ganger.

"Jeg håper at hun vil tro på Jesus," sa hun. "Jeg håper å møte henne i himmelen."

I mellomtiden vil Ee-un fortsette å invitere klassekameratene sine til å komme til bibelklubben.

Be om at Jeong-yeon og alle Ee-uns klassekamerater skal komme til å elske Jesus. En del av ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil gå til to prosjekter i Sør-Korea som vil hjelpe mange mennesker til å lære å kjenne og elske Jesus. Takk for at du planlegger en generøs kollekt 29. mars.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Sør-Korea på kartet.

Spør barna om de liker avvisning. Spør om de tror Ee-on likte avslag. Selvfølgelig gjorde hun ikke det! Men hun fortsatte å invitere klassekameratene sine likevel. Forklar at avvisning kanskje ikke føles bra, men det er viktig å be om mot og fortsette å gjøre gode ting akkurat som Ee-on når hun inviterer klassekameratene til bibelklubben.

Utfordre barna til å invitere klassekameratene til sabbatsskolen.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsdivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Sør-Korea | 1. mars

Bli kjent med Gud

Sion, Chea-Hwan og Ye-rim

To små jenter og broren deres hadde aldri gått i kirken i Sør-Korea. Faren deres kjente ikke Gud. Moren deres kjente ikke Gud. Så barna kjente ikke Gud. Men tante deres kjente Gud, og hun ville at hele familien skulle gå i kirken.

Barna hørte tante ringe pappa på telefonen. «Kom til kirken med meg på sabbaten, og ta med mamma og barna,» sa tante.

«Jeg tror ikke på Gud lenger», svarte pappa. "Noen kristne barn var slemme mot meg på skolen."

Barna var ikke sikre på hva som hadde skjedd med pappa da han var gutt. Men de visste at han hadde gått på en syvendedags adventistiskole og at noe vondt hadde skjedd med ham.

Tante ga ikke opp. Hun ville virkelig at pappa, mamma og deres tre barn skulle gå i kirken.

"Jeg tror at barna som var slemme mot deg ikke kjente Gud," sa hun. "Det var derfor de var slemme. Men hvis de hadde kjent Gud, ville de vært annerledes."

"Du ville også vært annerledes i dag hvis du kjente Gud," sa tante. "Hvis du hadde tro og gikk i kirken, kunne du lære barna dine å være snille mot andre barn og ikke være slemme som de barna på skolen din. Jeg vil at du skal komme til kirken med meg.»

Pappa stod imidlertid fast. "Jeg vil ikke gå i kirken lenger," sa han. "Men hvis du insisterer på å spørre meg, kan du ta barna mine til kirken."

"De tre barna så spent på hverandre. De elsket tante, og de var ivrige etter å gå til kirken med henne. Tante hentet barna på sabbatsmorgen. De to jentene, 10 år gamle Ye-rim og 7 år gamle Sion, og deres 6 år gamle bror, Chea-Hwan, hadde aldri vært i kirken før, og de elsket det! De lærte glade sanger, de lyttet til interessante historier, og de lærte å be til Gud.

De tre barna elsket kirken så mye at de fortalte vennene sine om den. Da ville vennene deres også gå i kirken på sabbaten. Snart tok de tre barna med seg åtte venner til kirken hver sabbat. Tante hadde ikke nok plass i bilen til dem alle, så hun spurte mamma om hun kunne hjelpe til med å kjøre barna i bilen hennes. Mamma sa ja, og slik ble det at mamma også begynte å gå i kirken hver sabbat.

En sabbat fikk tante vite at barna ba til Gud alene hjemme. De ba når de våknet om morgenen og sa: "Vi takker deg, Gud, for at du har gitt oss denne dagen og for at du har gitt oss god helse." Om natten, når de la seg, ba de: "Takk, Gud, for at du ga oss en flott dag."

Tante ble så glad! Barna som ikke hadde kjent Gud, ba nå til ham hver dag.

Da mamma så barna be, begynte hun å tenke mer på Gud.

Tante spurte henne: "Kan vi studere Bibelen sammen?"

"Ja," sa mamma.

Så mamma og tante begynte å studere Bibelen sammen. Så begynte mamma å åpne Bibelen hjemme og lære barna sine om Gud. Hun var til og med med på å lede ut i barneaktiviteter i kirken.

Kort tid etter ombestemte far seg om Gud. Selv om han fortsatt ikke ønsket å gå i kirken på sabbaten, var han glad for at mamma og barna gikk dit. Livet deres hadde blitt mye lykkeligere siden barna og mamma hadde begynt å bli kjent med Gud.

Be for pappa og resten av familien nå når de blir bedre kjent med Gud. En del av ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil gå til to prosjekter i Sør-Korea som vil hjelpe mange mennesker å bli bedre kjent med Gud. Takk for at du planlegger en god kollekt 29. mars.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Sør-Korea på et kart.

Utfordre barna til å være som de tre søsknene i historien og inviter vennene deres til kirken. Vit at en enkel invitasjon til kirken kan ha en vidtrekkende innvirkning. Besteforeldrene til barna i historien er også glade for at mamma og barna elsker Gud. De sendte pappa til adventistskolen da han var gutt, men er ikke kristne. De har gitt pengegaver til kirkens arbeid og har lovet tante å være med en dag.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Presidenthuset i Seoul er kalt Cheong Wa Dae, eller det blå huset, (bokstavelig talt "Cyan-tile Pavilion") etter 150 000 blå fliser brukt til taket.

Sør-Korea | 8. mars

Insekter, øgler og katter

Haon og Sion

Fem år gamle Haon og 4 år gamle Sion var to søstre som bodde i Sør-Korea. De elsket å leke med sin 5 år gamle nabo-venn, en jente som heter Jooyoung. Da de tre små jentene lekte sammen, hadde de store eventyr.

Nå kan noen jenter være redde for insekter og øgler. Men ikke disse jentene. De hadde ingen frykt for noen skapninger, store eller små.

En av jentenes favorittaktiviteter var å fange fluer og insekter og legge dem i en krukke. Rundt bygården deres gikk de og jaktet høyt og lavt etter fluer og insekter.

Da Haon, Sion og Jooyoung hadde fanget nok fluer og insekter, så de etter en øgle. Rundt bygården deres gikk de og jaktet høyt og lavt etter en øgle.

Hva tror du jentene gjorde da de fanget en øgle? De matet den et deilig måltid med fluer og insekter, selvfølgelig! Så slapp de øglen for å gjenoppta den avbrutte reisen over en bygårdsvegg.

Haon og Sion ville gjerne ha tatt med øglen og fluene og insektene inn i leiligheten deres. Men mamma ville ikke la dem. Hun sa at øgler, fluer og insekter hørte til utendørs.

Mor sa også at katter hørte til utendørs. Flere herreløse katter uten hjem bodde i hagen utenfor bygården. Haon, Sion og Jooyoung likte å klappe dem, snakke med dem og gi dem mat.

Hva tror du jentene matet de herreløse kattene? Vel, ikke øgler eller fluer eller insekter! De matet kattene med tunfisk som mamma ga dem fra en boks, selvfølgelig.

Mor tillot ikke fluer, insekter, øgler og herreløse katter i leiligheten. Men hun gjorde et unntak for en fugleunge. En gang fant jentene en spurveunge som skalv av kulde etter å ha falt ut av morens rede. Mamma lot jentene ta den med inn i leiligheten for å varme seg i en boks. Så returnerte de spurveungen til moren.

Haon, Sion og Jooyoung var de beste vennene. De elsket å leke, og de elsket dyr. Men en stor ting hadde de ikke til felles. Haon og Sion elsket også Jesus, men Jooyoung hadde aldri hørt om Jesus. Haon og Sion ventet på at Jesus skulle komme og ta barna sine til himmelen. Jooyoung hadde aldri hørt at Jesus skulle komme og ta folk til himmelen. Haon og Sion ønsket at vennen deres skulle kjenne og elske Jesus. De begynte å be hver kveld for at hun og familien hennes skulle kjenne ham. Jentene orket ikke tanken på å ikke leke med sin kjære venn i himmelen.

Så ble jentene eldre og begynte å gå på skolen. De hadde ikke så mye tid til å leke. En sabbatsmorgen banket Jooyoung på døren til vennene sine.

"Kan vi leke hos dere i dag?" spurte hun.

"Vi kan ikke leke her i dag fordi vi skal i kirken," sa Haon.

"Det ville vært flott om vi kunne gå i kirken sammen," sa Sion.

Jooyoung kunne ikke bli med den dagen. Men hun fortsatte å komme over på sabbatsmorgen, og vennene hennes fortsatte å invitere henne til kirken. En sabbatsmorgen sa hun ja til å bli med i kirken. Haon og Sion var overlykkelige! Det var et svar på deres bønner. De hadde bedt hver kveld i to år for at Jooyoung skulle bli kjent med Jesus.

I dag er Haon 13, og Sion er 12. Jooyoung er 13, og hun har gått i kirke med dem hver sabbat i seks år. Jentene er også speidere, og de gleder seg til å leke med insekter, øgler og katter i himmelen en dag.

Be om at Jooyoungs familie også skal bli kjent med Jesus. En del av ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil gå til to prosjekter i Sør-Korea som vil hjelpe folk å bli kjent med Jesus. Takk for at du planlegger en god kollekt 29. mars.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Sør-Korea ligger, på et kart.

Utfordre barna til å være som Haon (til høyre på bildet) og Sion (til venstre) og be for en ikke-troende venn hver dag. Oppmuntre dem til ikke å gi opp, og minn dem om at Haon og Sion ba i to år før Jooyoung først kom til kirken.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsdivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org

Det koreanske nasjonaldyret er Sibirsk tiger (panthera tigris tigris), som en gang streifet rundt på den koreanske halvøya.

Sør-Korea | 15. mars

Ikke gi opp

Onyu

Ti år gamle Onyu er utadventd, og hun liker å snakke med venner på skolen. Da hun fikk vite at kirken hennes planla en feriebibelskole, gledet hun seg til å ha noe nytt å snakke om med vennene sine. Hun kunne invitere dem til Feriebibelskolen.

Onyu går på en syvendedags adventistskole i Sør-Korea. Men mange av klassekameratene hennes kommer fra familier som ikke tror på Gud.

Så ved lunsjtid på skolen reiste Onyu seg foran alle klassekameratene. Hun snakket høyt så alle kunne høre henne.

"Er noen interessert i å komme til min kirke?" sa hun. «Vi skal ha en god feriebibelskole fredag, lørdag og søndag. Har dere tid?"

I hånden holdt hun fire fargerike vifter som hun hadde laget. På hver fan hadde hun skrevet en personlig invitasjon til Feriebibelskolen. Hun ønsket å gi en vifte til alle som ville dra.

Mange barn sa at de ikke kunne. De måtte gjøre lekser, hjelpe til hjemme eller gjøre andre ting.

Men Onyu ga ikke opp.

«Vær så snill, kom,» sa hun. «Vi skal til svømmehallen på søndag. Jeg vil gjerne at dere blir med meg."

Da sa to jenter og en gutt at de gjerne ville dra. Onyu ga en vifte til hver av dem.

Dagen etter sa en av jentene at hun ikke kunne dra. Foreldrene hennes hadde fortalt henne at hun var for opptatt. Men den andre jenta og gutten sa at foreldrene deres hadde gitt dem tillatelse til å dra.

Onyu var så spent! Hun smilte like lyst som solen.

Men noen dager senere sa jenta at moren hennes hadde ombestemt seg. Hun kunne likevel ikke gå.

Onyu var trist, men hun var glad for at minst én klassekamerat, gutten, ville kunne delta. Han het Jisung.

På den første dagen av feriebibelskolen så Onyu seg ivrig rundt etter Jisung.

"Hvor er han?" tenkte hun.

Hun ventet og ventet og begynte å bli bekymret.

"Hvorfor kommer han ikke?" undret hun.

Jisung kom ikke på fredagen.

Dagen etter, på lørdag, kunne ikke Onyu sjekke om han var der fordi hun var syk hjemme.

Men Jisung dukket opp i svømmehallen søndag.

Onyu ble overlykkelig da hun så ham! Jisung var også begeistret over å være der, og han nøt hvert øyeblikk av dagen.

I likhet med Onyu var Jisung også utadvendt, og han likte å snakke med venner på skolen.

På skolen mandag fortalte han begeistret om feriebibelskolen og om alt det morsomme han hadde vært med på. Han var så opprømt! Han ville dit igjen.

"Når er neste feriebibelskole?" spurte han Onyu. "Jeg skal fortelle alle om den, og jeg vil definitivt dra igjen."

Han sa også at han ønsket å gå i kirken med Onyu på sabbaten.

Den kvelden ba Onyu en takkebønn til Gud.

"Takk, Gud, for at du brukte meg som ditt redskap for misjon," ba hun.

Onyu går til Hankook Sahmyook Academy i Seoul, Sør-Korea. En del av dette kvartalets trettende sabbatsoffer vil hjelpe skolen med å åpne et treningsstudio og treningscenter for opplæring av misjonærer. Takk for at du planlegger en god kollekt 29. mars.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Seoul, Sør-Korea på kartet.

Utfordre barna til å være som Onyu og inviter venner til kirken. Fortell barna at en enkel invitasjon til kirken kan ha stor innvirkning. Jisung gikk bare på Feriebibelskolen i én dag, men han likte det så godt at han nå vil gå i kirken på sabbaten. Han fortalte også klassekameratene om Feriebibelskolen, og kanskje det vil overbevise noen av dem om å gå neste gang.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Kimchi er så viktig i Korea at over 160 varianter av de fermenterte grønnsakene har blitt identifisert. Det er til og med et Kimchi-museum i Seoul.

Sør-Korea | 22. mars

«Jeg spiser ikke svinekjøtt»

Yeseo

Skoleelever ertet Yeseo så lenge hun kan huske. De ertet henne ikke på grunn av hvordan hun så ut. De ertet henne ikke på grunn av klærne hun hadde på seg. De ertet henne på grunn av maten hun spiste.

Yeseo gikk på offentlig skole i Sør-Korea. Hun var den eneste syvendedagsadventisten på skolen.

Før hun forlot skolen hver dag, så Yeseo på skolens lunsjmeny for å se hvilken mat som skulle serveres neste dag i skolens kafeteria. Hun trengte å vite om hun kunne spise skolens lunsj eller om mamma skulle pakke et spesielt måltid til henne.

En dag så hun at lunsjen ville være svartbønnnudler med svinekjøtt og gul reddik. Da hun kom hjem fortalte hun det til mamma, og mamma lagde en lunsj med stekt ris med blandede grønnsaker og kimchi til henne.

Skolen tillot ikke barn å ta med seg mat hjemmefra til lunsj. Det var i strid med skolereglene. Så da Yeseo tok fram den stekte risen og de blandede grønnsakene til lunsj, så de andre barna rart på henne.

"Er du syk?" spurte en.

"Har du et problem?" sa en annen. "Hvorfor tok du med lunsj?"

"Jeg er syvendedags adventist," sa Yeseo. "Jeg spiser ikke svinekjøtt."

"Hva er en syvendedags adventist?" spurte en jente.

"Det er en kirke som tror på Gud," sa Yeseo.

Det var den enkleste måten hun kunne forklare det på. Mange av klassekameratene hennes kom ikke fra kristne hjem og trodde ikke på Gud.

Dagen etter serverte skolens kafeteria grønnsaker og svinekoteletter med ark med stekt tang. Svinekjøttet var ikke blandet med den andre maten, så en lærer ga Yeseo ekstra grønnsaker og tang, men ikke svinekjøtt.

Barna så rart på Yeseo igjen. "Hvorfor er du spesiell?" sa en. "Hva gjør deg så spesiell?"

"Du er ikke spesiell," sa en annen. "Så, hvorfor får du ekstra mat?"

"Det er fordi jeg er en syvendedags adventist," sa Yeseo. "Gud ba meg ikke spise svinekjøtt. Jeg prøver å adlyde ham."

Barna så på Yeseo med rare ansiktsuttrykk.

"Stakkars deg," sa en gutt.

"Du har et hardt liv," sa en jente. "Hvorfor lever du sånn?"

"Jeg har det bra," forsikret Yeseo dem. «Jeg er fornøyd med livet mitt. Jeg har et lykkelig liv.»

Med alle de rare blikkene og nysgjerrige spørsmålene følte Yeseo seg som en totalt fremmed på skolen. Ingen så ut til å ville være vennen hennes. Hun følte seg helt alene.

En dag tok Yeseo med seg sin egen lunsj igjen fordi kafeteriaen serverte svinekjøtt. Barna så rart på henne som vanlig, og flere ertet henne. Hun forklarte igjen at hun var en syvendedags adventist.

Så sluttet en jente å erte henne og spurte om hun følte seg frisk selv om hun ikke spiste svinekjøtt.

Yeseo svarte at hun følte seg bra fordi hun spiste bare god mat. Hun inviterte jenta til å gjøre det samme.

Jenta var nysgjerrig på å vite mer. "Kan jeg bli med deg til kirken?" spurte hun.

Etter det gikk de to jentene til kirken sammen hver sabbat. Yeseo ble så glad! Hun hadde en ny venn, og hun hadde fått vennen ganske enkelt ved å adlyde Gud.

I dag er Yeseo glad for å ikke lenger ha problemer med maten på skolen. Da hun begynte på videregående, flyttet hun til en adventistiskole, Hankook Sahmyook Academy, i Seoul, Sør-Korea. En del av neste sabbats trettende sabbatsoffer vil hjelpe skolen hans med å åpne et treningsstudio og misjonæropplæringscenter. Takk for at du planlegger en god kollekt neste sabbat.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis Seoul, Sør-Korea på et kart.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsdivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Hanbok var i århundrer tradisjonell kjole i Korea. De fleste koreanere bruker nå vestlige klær, men hanbok er fortsatt ofte brukt ved spesielle anledninger som bursdager, bryllup og begravelser. Hanbok for kvinner har også flere lag undertøy under et langt, fyldig skjørt og en kort jakke holdt lukket med et langt bånd. Den mannlige versjonen har bukser med fulle ben og en lang, vidermet jakke.

13. sabbat | 29. mars

Vanskelig bibelprøve

Joon-woo

Tolv år gamle Joon-woo tilhørte ikke en kristen familie. Han hadde aldri lest Bibelen. Men han visste mer enn noe annet at han ønsket å gå på en syvendedags adventistiskole i Seoul, Sør-Korea.

Mange barn ønsket å gå på adventistiskolen fordi den hadde et godt rykte.

Joon-woo og alle andre barn som ønsket å studere ved skolen, måtte bestå en spesiell opptaksprøve. Til eksamen måtte Joon-woo sette seg ned med en lærer og svare på spørsmål om matematikk, naturfag og engelsk. Han måtte også svare på spørsmål om Bibelen.

Joon-woo var ikke bekymret for å bli testet i matematikk, naturfag og engelsk. Han var en flink gutt, og han visste at han kunne svare på disse spørsmålene. Men Bibelen? Han var ikke så sikker på det. Hvordan kunne han svare på bibelspørsmål uten å kunne Bibelen?

Joon-woos mor ville også at han skulle gå på adventistiskolen. Hun hadde hørt om det fra en adventistmor hvis sønn dro dit. Mamma ba adventistmoren om hjelp. "Hvordan kan sønnen min bestå bibeldelen av opptaksprøven?" spurte hun.

Adventistmoren hadde en idé.

"Den beste måten å bestå eksamen på er å gå til en adventistkirke hver lørdag og lære Bibelen," sa hun.

Så Joon-woo og mamma dukket opp i en adventistkirke på sabbaten. Joon-woo var ikke det eneste barnet fra en ikke-kristen familie som kom til kirken den sabbaten. Fem andre gutter og jenter kom med mammaene sine fordi de også ønsket å lære Bibelen slik at de kunne gå på adventistiskolen.

Alt ved kirken var uvanlig og merkelig for Joon-woo. Han forsto ikke mange av ordene han hørte fra Bibelen. Han kom ikke godt overens med de andre barna. Men fordi han ønsket å studere ved adventistiskolen, kom han tilbake til kirken neste sabbat og deretter den neste. Under sabbatsskolen studerte han Bibelen sammen med andre barn som også ønsket å gå på adventistiskolen.

Joon-woo var stille under sabbatsskolen. Ansiktet hans viste ikke noe uttrykk. Det var umulig å vite om han likte sabbatsskolen eller ikke likte sabbatsskolen. Men han kom hver sabbat i fire måneder. De andre fem barna fra ikke-kristne familier kom også i fire måneder.

Så kom dagen for den store opptaksprøven. Joon-woo svarte enkelt på spørsmålene om matematikk, naturfag og engelsk. Han lurte på om han kunne svare på bibelspørsmålene.

Så spurte læreren: "Hvilke av Guds bud handler om å holde sabbaten?"

Joon-woo husket at han lærte de ti bud på sabbatsskolen, og han svarte: "Det fjerde bud."

"Korrekt!" sa læreren.

Det neste spørsmålet var vanskeligere. "Hvem døpte Filip?" spurte læreren.

Joon-woo husket å ha lest i Bibelen om at Filip ble sendt av en engel for å møte en mann på veien mellom Jerusalem og Gaza.

"En etiopisk evnukk som var kasserer for dronningen av etiopierne," sa Joon-woo.

"Korrekt!" sa læreren.

Det neste spørsmålet var: "Hva skjer med folk når de dør?"

Det var en tøff en. Men Joon-woo husket å ha lest i Bibelen at de døde vil sove i jorden til Jesus vekker dem med et høyt rop ved det annet komme.

"De venter i gravene sine til Jesus kommer for å gjenreise dem," sa han.

Joon-woo besto opptaksprøven. De andre fem barna besto det også, og alle kom inn på adventistiskolen.

Joon-woo og de andre fem barna sluttet å gå i kirken på sabbaten. De trengte ikke lenger å studere Bibelen til opptaksprøven, og de fant andre ting de ville gjøre. Men en av mødrene deres fortsatte å gå i kirken. Hun ga sitt hjerte til Jesus og ble døpt.

Etter en stund begynte imidlertid Joon-woo å savne sabbatsskolen. Han gikk tilbake til kirken fra tid til annen. Så begynte han å gå hver sabbat igjen.

I dag er Joon-woo 15 og han elsker å gå i kirken hver sabbat. Han elsker å studere på adventistiskolen. Mer enn noe annet ønsker han å bli pastor når han blir stor.

Be om at Joon-woo blir en misjonær for Gud. Joon-woo går til Hankook Sahmyook Academy i Seoul, Sør-Korea. En del av dagens trettende sabbatsoffer vil hjelpe skolen hans med å åpne et treningssenter og treningssenter for misjonærer. Dagens tilbud vil også støtte fire andre viktige prosjekter i Northern Asia-Pacific Division, inkludert et krisesenter for alenemødre i Ansan, Sør-Korea; skolefritidssentre ved 14 skoler i Japan; et rekreasjonssenter for barn i Ulaanbaatar, Mongolia; og etablering av et adventistisk grunnskolesystem i Taiwan.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Seoul-Sør-Korea på kartet.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon her: bit.ly/nsd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Før 13. sabbat

Minn alle sammen på at misjonsofferet som de gir, er gaver som hjelper med å spre Guds ord i hele verden, og at ¼ av 13. sabbats offer i dag går til fem prosjekter i Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon. Prosjektene står oppført fremst i heftet og bakpå heftet.

Fortelleren trenger ikke lære seg fortellingen utenat, men han eller hun bør være godt nok kjent med historien til at de ikke trenger å lese den direkte. Alternativt, kan barna lage skuespill av fortellingen.

Før eller etter fortellingen, bruk et kart til å vise de aktuelle stedene i Den nordasiatiske Stillehavsddivisjonsom mottar midler fra 13. sabbats offer: Japan, Mongolia, sør-Korea og Taiwan.

Du kan laste ned et misjonskart med prosjektene påført, på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Hankook Sahmyook Academy i Seoul, Sør-Korea.

Kommende 13. sabbats prosjekter

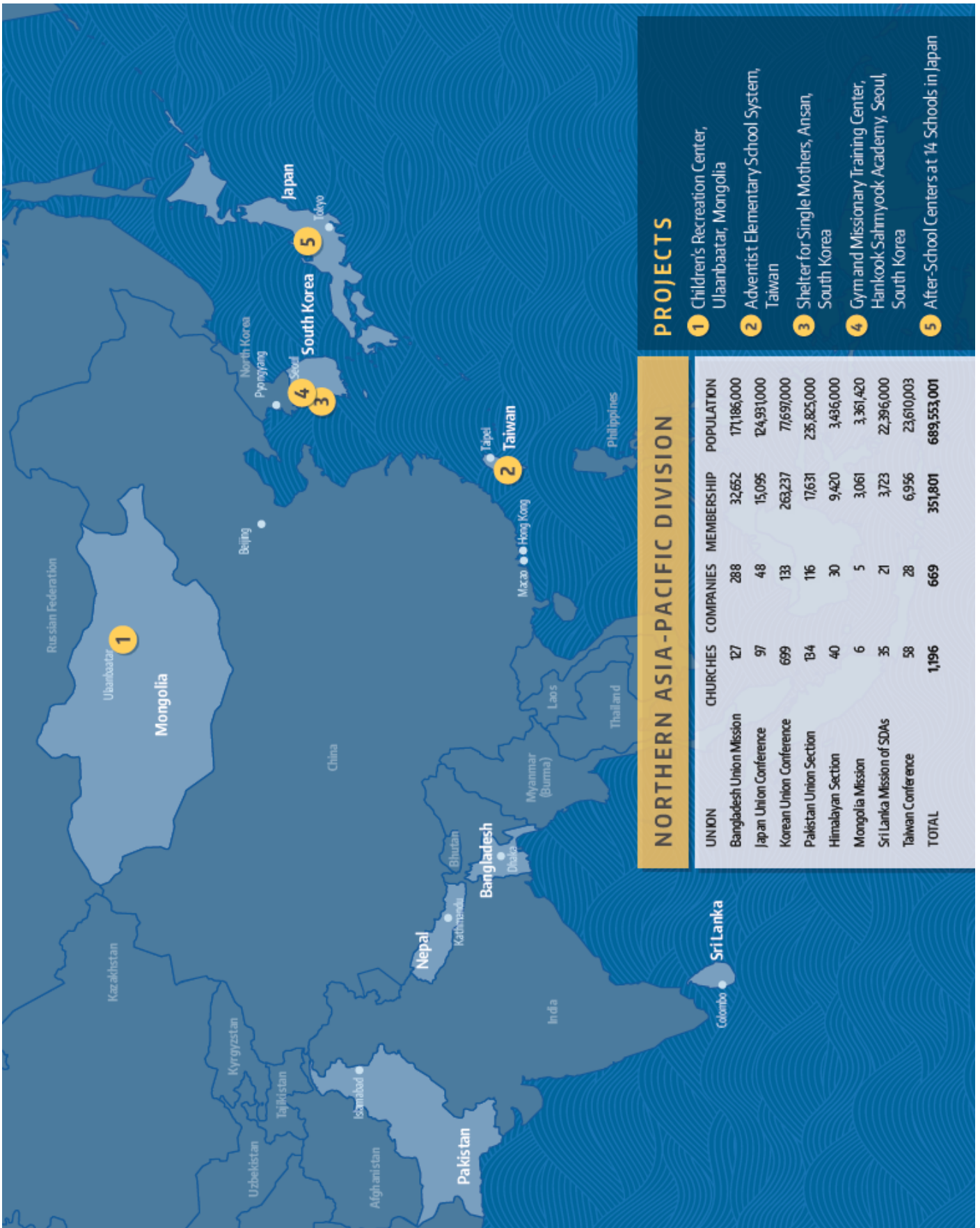
Neste kvartal går 13. sabbats offer til å støtte følgende prosjekter i Den sørdasiatiske Stillehavsdivisjon: en helseklinikk i Brunei, og en førskole og Life Hope Center i Myanmar.

Ressurser til lederen

Last gjerne ned Mission Spotlight-videoen gratis. Den inneholder reportasjer fra hele Den nordasiatiske Stillehavsdivisjon og andre steder. Last ned eller strøm fra nettsiden til Hope Channel.

<http://www.hopechannel.no/on-demand/episoder/ml/mission-spotlight-1q25/>

Den nordasiatiske Stillehavdivisjon

PROJECTS

- 1 Children's Recreation Center, Ulaanbaatar, Mongolia
- 2 Adventist Elementary School System, Taiwan
- 3 Shelter for Single Mothers, Ansan, South Korea
- 4 Gym and Missionary Training Center, Hankook Sahmyook Academy, Seoul, South Korea
- 5 After-School Centers at 14 Schools in Japan

NORTHERN ASIA-PACIFIC DIVISION

UNION	CHURCHES	COMPANIES	MEMBERSHIP	POPULATION
Bangladesh Union Mission	127	288	32,652	171,186,000
Japan Union Conference	97	48	15,095	124,931,000
Korean Union Conference	699	133	263,237	77,697,000
Pakistan Union Section	134	116	17,631	235,825,000
Himalayan Section	40	30	9,420	3,436,000
Mongolia Mission	6	5	3,061	3,361,420
Sri Lanka Mission of SDA's	35	21	3,723	22,396,000
Taiwan Conference	58	28	6,956	23,610,003
TOTAL	1,196	669	351,801	689,553,001